

ת"פ 25056/12/20 - מדינת ישראל נגד מוחמד אלג'עפרה,,עלאא אלג'עאפרה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 25056-12-20 מדינת ישראל נ' אלג'עפרה ואח'

לפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

המאשימה

מדינת ישראל

על ידי פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

באמצעות ב"כ עו"ד מוריה ביינה

נגד

הנאשמים

1. מוחמד אלג'עפרה,

2. עלאא אלג'עאפרה

באמצעות ב"כ עו"ד עבד ג'יג'יני

גזר דין

רקע

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335א(1) בנסיבות סעיף 334 בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשמים הינם בני דודים. בזמנים המתוארים בכתב האישום ביצעו

עמוד 1

הנאשמים יחד עבודות חשמל באתר בנייה ברחוב בוליביה שבירושלים (להלן: "אתר הבנייה").

3. המתלונן הס"י 1971 (להלן: "ה") הוא אביו של המתלונן מ"ס, קטין יליד 2004 (להלן: "מ") ומעסיקו של המתלונן מ"ט, קטין יליד 2005 (להלן: "מ"), שלושת המתלוננים עבדו אף הם בזמנים המתוארים בכתב האישום באתר הבנייה בעבודות חשמל בנפרד מהנאשמים.

4. בהמשך לאמור לעיל, ביום 6.12.20, באתר הבנייה, התגלע ויכוח בין נאשם 1 לבין מ' על טיב עבודתו של נאשם 1 באתר הבנייה. דקות ספורות לאחר מכן נפגשו נאשם 1 ומ' בכניסה לאתר הבנייה והתווכחו בשנית. במהלך הוויכוח התקשר נאשם 1 לנאשם 2 וביקש ממנו להגיע למקום. כשהגיע נאשם 2 למקום הוויכוח, נטל נאשם 1 מוט ברזל ארוך המיועד למדידה (להלן: "פלס"), נאשם 2 נטל פטיש, ושניהם היכו את מ' בראשו. ה' ומ' שמעו את ההמולה אשר נוצרה, הגיעו למקום והבחינו כי הנאשמים תוקפים את מ'. ה' נטל מברג והחל לתקוף את נאשם 1. נאשם 1 אשר נרתע החל לברוח כשהוא מנופף לעבר ראשו של ה' בפלס תוך שה' רודף אחריו כשהוא מניף ידו ומנסה לדקור את נאשם 1 בראשו בעזרת המברג אשר בידיו. במקביל לאמור, מ' החל להכות באגרופים את נאשם 2 במטרה למנוע ממנו להמשיך ולהכות את מ' עם פטיש. כתוצאה מכך נפל נאשם 2 על הרצפה והפטיש נפל מידו. בהמשך, הרים מ' את הפטיש והיכה באמצעותו את נאשם 2 בצוואת עם שאר המתלוננים מספר פעמים, חלק ממכות הפטיש של מ' שכוונו לנאשם 2 פגעו בידיהם של ה' ומ'. נאשם 1 אשר ראה כי שלושת המתלוננים תוקפים את נאשם 2, שב לעברם והחל מנופף לעברם בפלס במטרה לחבול בהם, כתוצאה מכך חדלו המתלוננים להכות את נאשם 2 והחלו לרדוף אחר נאשם 1 אשר עזב בריצה את המקום.

5. כתוצאה ממעשי הנאשמים, נגרמה למ' המטומה גדולה בחלקו העליון של הראש וכן שפשוף בכתף שמאל, ולה' נגרמו שני חתכים עמוקים באזור המצח שנדרשו לתפרים. אף הנאשמים נפגעו, כך שלנאשם 1 נגרם חתך לאורך הקרקפת אשר נדרש לסגירה עם סיכות ולנאשם 2 נגרמו שני חתכים בחלקו האחורי של הראש אשר נדרשו לשטיפה וסגירה עם סיכות ותפרים.

6. במעשיו המתוארים לעיל, פצעו הנאשמים בצוואת את המתלוננים כשהם נושאים נשק קר.

7. במסגרת הסדר הטיעון לא הייתה הסכמה לעניין העונש, ושירות המבחן התבקש להכין תסקיר בעניינם של הנאשמים.

8. בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 4.4.22 נמצא נאשם 2 מתאים לבצע עבודות שירות.

תסקירי שירות המבחן

תסקיר נאשם 1

9. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם, בן 29, נשוי ואב לשני ילדים בגילאי שלוש שנים ושנה ועשרה חודשים. בעל תואר ראשון במתמטיקה. טרם מעצרו התגורר בשכונת "סואחרי", אזור אשר מצוי בשליטת הרשות הפלסטינית, ועבד כחשמלאי באתרי בנייה בירושלים.

10. משפחת מוצאו מונה אם אלמנה כבת 53, עקרת בית, המטפלת בשני ילדיה הגדולים המתמודדים עם נכויות פיזיות ושכליות. אביו של נאשם נפטר בשנת 2002 ממחלת הסרטן עמה התמודד במשך מספר שנים. אביו היה נשוי לשתי נשים, כאשר לנאשם יש אח ואחות מאמו, ושלושה אחים למחצה הצעירים ממנו. נאשם תיאר יחסים קרובים עם אחיו והוא דאג לסייע בפרנסת המשפחה ובטיפול באחיו.

11. הנאשם השלים את לימודיו התיכוניים כנדרש. לאחר השלמת לימודי התיכון, פנה הנאשם ללימודי תואר ראשון במתמטיקה באוניברסיטה הפתוחה. לאחר סיום לימודיו, ניסה למצוא עבודה כמורה, ואולם בשל המשכורת הנמוכה ברשות הפלסטינית, לא עבד בתחום זה. לדבריו בהיותו כבן 16 החל לעבוד בתחום החשמל, והמשיך את עבודתו בתחום זה עד למעצרו.

12. אשר לביצוע העבירה- הנאשם לקח אחריות לביצועה והביע חרטה על מעשיו. לדבריו, לא היה כל תכנון שקדם לביצוע המעשים המיוחסים לו. מתיאוריו עולה, כי ברקע לעבירה המיוחסת לו, התגלע וויכוח בינו לבין ה', הנוגע לעבודה אותה ביצע הנאשם. לדבריו, הוא חש שה' מתכוון לפגוע בהמשך העסקתו בפרויקט. בהמשך לאמור לעיל, תיאר הנאשם, כי הוא פגש מאוחר יותר במ' ובין השניים פרץ וויכוח על דרך הדיבור של הנאשם מול ה'. לדבריו, הוא חש סכנה לחייו ופעל כפי שיוחס לו בכתב האישום המתוקן. הנאשם התקשה להסביר את התנהגותו האלימה בסיטואציה שנוצרה. לדבריו, התנהלות זו אינה מאפיינת אותו בדרך כלל והוא הביע צער רב על הפגיעה שנגרמה למתלוננים.

13. אשר להערכת הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק והסיכוי לשיקום - קצינת המבחן מסרה, כי מחד גיסא, הנאשם הודה בעבירות שיוחסו לו, לקח אחריות על העבירות וביטא חרטה וצער על הפגיעה שגרם למתלוננים. כמו כן, מדובר באדם המגלה תפקוד תקין במישורי חייו השונים, ומבטא שאיפות לניהול אורח חיים תקין, ללא מעורבות נוספת בפלילים. מאידך גיסא, הנאשם התקשה לבחון לעומק את המניעים העומדים ברקע להתנהלותו האלימה באירוע.

14. סופו של דבר, קצינת המבחן התרשמה מרמת סיכון נמוכה להישנות עבירות דומות, ועל כן המליצה על ענישה מוחשית בדמות מאסר, אשר ירוצה בעבודות שירות, לצד ענישה הרתעתית בדמות מאסר על תנאי.

תסקיר נאשם 2

15. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם, בן 19, רווק, המתגורר בשכונת ג'אבל מוכאבר יחד עם משפחתו הגרעינית. הנאשם שהה במעצר בית למעלה משנה בפקוח דודו. טרם מעצרו עבד בתחום החשמל, יחד עם בן דודו, נאשם 1. משפחת מוצאו מונה זוג הורים וחמישה ילדים בגילאי שנה ועד 21, כאשר הנאשם הוא השני בסדר הלידה. אביו, בשנות החמישים לחייו, עובד כנגר. אמו, בשנות הארבעים לחייה, עקרת בית. הנאשם נעדר עבר פלילי.

16. אשר לביצוע העבירות- הנאשם הודה בביצוע העבירה המיוחסת לו. לדבריו, התגלע ויכוח במקום עבודתו בין בן דודו, נאשם 1, לבין קבוצת פועלים במקום, שהסלים לידי קטטה אלימה. הנאשם תיאר, כי הוא בא לעזרת בן דודו והגיב לסיטואציה מתוך תחושות פחד, מצוקה וחוסר ברירה. הנאשם התקשה להתייחס לדפוסים העומדים ברקע לביצוע העבירות וייחס אותן למעידה חד פעמית, שאינה אופיינית להתנהלותו. לצד זאת, גילה הנאשם יכולת ראשונית לבחון דרכים נוספות בהן יכול היה לפעול והביע חרטה על אופן התנהלותו, בעיקר בשלב ההליך הפלילי המתנהל נגדו, מחיריו והשפעותיו. הנאשם הביע רצון לחזור לאורח חיים נורמטיבי ומתפקד.

17. קצינת המבחן התרשמה, כי הנאשם ביצע את העבירה על רקע היעדר בכלים אדפטיביים להתמודדות רגשית במצבי מצוקה ודחק. כמו כן, העריכה קצינת המבחן, כי ייתכן שבמצבים בהם יחוש הנאשם איום וחוסר אונים הוא עלול לפעול באימפולסיביות, ללא מחשבה על השלכות מעשיו. עוד התרשמה קצינת המבחן, כי הנאשם פעל מתוך מחויבות וסולידאריות משפחתית. לצד זאת, אירוע זה לא מאפיין את הנאשם ולא קיימים דפוסי אלימות מושרשים באישיותו.

18. אשר להערכת הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק והסיכוי לשיקום - קצינת המבחן מסרה, כי מחד גיסא, מדובר בנאשם צעיר, ללא עבר פלילי, בעל חלקים מתפקדים ונורמטיביים בזהותו, וניכר כי ההליך הפלילי מהווה עבורו גורם מרתיע אשר חידד את הגבולות. מאידך גיסא, עמדה קצינת המבחן על חומרת העבירה והאלימות הקשה המתוארת בכתב האישום.

19. סופו של דבר, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו, מאחר שהנאשם שלל את שילובו בהליך טיפולי. קצינת המבחן המליצה על ענישה מוחשית בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות, לצד ענישה הרתעתית הכוללת מאסר על תנאי.

טיעוני הצדדים לעונש

20. ב"כ המאשימה ציינה, כי הערכים עליהם יש להגן, העומדים בבסיס העבירה בה הורשעו הנאשמים, הם פגיעה בשלום הציבור, שלמות הגוף והרכוש, וכן תחושת הביטחון של הציבור. אשר לנסיבות ביצוע העבירה - ב"כ המאשימה ציינה, כי נאשם 1 הוא מחולל האירוע לאחר שזה הזעיק את נאשם 2 בעקבות ויכוח שהתגלע בינו לבין מ'.

21. אשר לפוטנציאל הנזק- ב"כ המאשימה הדגישה כי מ' היה קטין בעת קרות האירוע, וכן התייחסה לכלים ששימשו את הנאשמים בעת ביצוע העבירה. לדבריה, האירוע יכול היה להסתיים בצורה חמורה יותר, בשל העובדה שהמכות הופנו לעבר ראשו של מ'. ב"כ המאשימה עתרה למתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל והגישה פסיקה לתמיכה בטיעוניה.

22. אשר לנסיבות שאינן קשורות לעבירה- ב"כ המאשימה הפנה לתסקיר שירות המבחן שניתן בעניין הנאשמים. כך, בעניין נאשם 1 התייחס שירות המבחן לקושי של נאשם 1 להתבונן במניעים העומדים ברקע למעשיו ובסופו של דבר הומלץ על הטלת מאסר שירוצה בעבודות שירות. בעניין נאשם 2, שירות המבחן התייחס לקשייו של נאשם 2 להתמודד עם מצבי פגיעה וחוסר אונים, וכן לכך שנאשם 2 לא לקח אחריות מלאה על מעשיו ושלל שילובו בהליך טיפולי. עוד

הוסיפה ב"כ המאשימה, כי לצד "הסולחה" שנערכה בין הצדדים, יש להביא במכלול השיקולים לעניין קביעת מתחם העונש ההולם שיקולים נלווים נוספים כגון פערי הכוחות, כפי שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון. סופו של דבר עתרה ב"כ המאשימה, להשית על הנאשמים עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי לנפגעי העבירה.

23. בפתח דבריו, התייחס ב"כ הנאשמים לנסיבות ביצוע העבירה וטען, כי הנאשמים פעלו על מנת להגן על עצמם אל מול המתלוננים שהיו שותפים מלאים לאירוע. לדבריו, כפי שניתן לראות מסרטון הקטטה, הנאשמים היו בעמדת התגוננות, כאשר אחד שרוע על הרצפה והשני במנוסה מהמתלוננים וכנגד המתלוננים הוגש כתב אישום ועניינם טרם הסתיים. אשר לפוטנציאל הנזק- טען ב"כ הנאשמים, כי נגרם למתלוננים נזק מינורי בלבד, כאשר למועתסאם נגרם שפשוף וחבלה בראש והוא לא נזקק לטיפול רפואי.

24. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה- ב"כ הנאשמים ציין, כי הנאשמים נעדרים כל עבר פלילי ומקיימים אורח חיים נורמטיבי. עוד הוסיף, כי נאשם 1 שהה במעצר קרוב ל-56 יום, ובעקבות מעצרו, הורחק לשטחים ונמנעה ממנו האפשרות לעבוד בשטח הארץ, דבר שהסב לו נזק כלכלי כבד. אשר לנאשם 2, הוא שהה במעצר קרוב ל-45 יום. מדובר בבחור צעיר, בן 19, שטרם נישא ובחר לעצמו מסלול חיים. כמו כן, ב"כ הנאשמים ביקש להפנות לתסקיר שירות המבחן בעניינם של הנאשמים, המלמד על הפנמה וקבלת אחריות. בנוסף, נערכה "סולחה" בין הנאשמים למתלוננים, ואף משפחת המתלוננים ביקשה להקל בעונשם של הנאשמים.

25. ב"כ הנאשמים הדגיש, כי לאחר שכתב האישום תוקן, מדובר בעבירה בסמכות בית משפט שלום, ועל כן יש להשית על הנאשמים עונשים בהתאם לרמת הענישה בעבירות דומות הנידונות שם.

26. ביחס לעונש המתאים- טען ב"כ הנאשמים, כי הנאשמים הודו במעשיהם ובכך חסכו זמן שיפוטי יקר. לגבי נאשם 1, הרי שעצם ההרשעה בתיק מהווה ענישה כבדה ביותר עבורו, אשר מעמידה בסכנה את יכולתו להיכנס לעבוד בשטח הארץ בעתיד. לדידו, יש להסתפק בימי מעצר ולהימנע מהטלת תקופת מאסר על תנאי או למצער להעמיד את תקופת התנאי על פרק זמן מינימאלי. לגבי נאשם 2, סבר כי יש להסתפק בימי מעצרו.

27. הנאשמים בדבריהם האחרונים מסרו, כי הם מביעים חרטה על מעשיהם, וכי הם אינם משקפים את התנהלותם הנורמטיבית. הנאשמים ציינו, כי מעשים אלה לא ישנו וביקשו מבית המשפט להקל בעונשם. נאשם 1 ציין את הפגיעה הפיזית בו במסגרת האירוע, ואת הפגיעה הכלכלית הקשה בעקבותיו. נאשם 2 ציין כי בעקבות ההליך הפלילי הוא "חזר אחורה הרבה בשנה וארבעה חודשים האחרונים".

28. נפגע העבירה ה' סעדה מסר לבית המשפט הן ביום 12.7.21 והן ביום 18.10.21, כי נערכה סולחה ביניהם. הם סגרו ביניהם את כל העניינים. הוא הודה לאל שהצדדים הגיעו למצב כזה ולא למצב יותר קשה, וכל צד מחל על הפגיעה שלו, ולא היה פיצוי. עוד מסר, כי הם מדברים ביניהם ואין בעיות בין המשפחות.

דין והכרעה

29. בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

30. הערכים החברתיים המוגנים בעומדים בבסיס העבירות בהן הורשעו הנאשמים, הם השמירה על שלמות גופו של אדם, על ביטחונו, על חייו ועל בריאותו. תופעה במסגרתה נפגעי עבירה נופלים קרבן לאלימות פיזית על רקע עימות או סכסוך, הנה תופעה המחייבת ככלל ענישה מחמירה כדי לעקור תופעות אלו מן החברה.

31. בית המשפט העליון עמד לא אחת, על התופעה של פתרון סכסוכים באמצעים אלימים, ובין היתר, באמצעות שימוש בנשק קר, וקבע כי על בתי המשפט לסייע במלחמה בתופעה זו, וזאת כדי לעקרה מן השורש באמצעות ענישה מחמירה ומרתיעה. החשש המוגבר לפגיעה בערכים אלה, בעת שימוש בכלי פוגעני, הובילה את המחוקק לקבוע כפל עונש לעבירה המבוצעת כשהעברין נושא נשק חם או קר.

32. לעניין זה יפים דברים שנאמרו בע"פ 8991/10 יעקב מכבי נגד מדינת ישראל (27.10.11):

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות. יפים לכאן דברים שנקבעו בע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 16.8.2007):

'רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה" (שם, פסקה 10; וראו גם: ע"פ 9630/09 זוהר נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.7.2010); ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 21 ([פורסם בנבו], 10.11.2009)).

33. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה, כי בעבירת הפציעה בנסיבות דנן, הנדונים ככלל בבית משפט השלום, קיים מנעד רחב מאוד של עונשים, הנעים בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד למספר דו ספרתי של חודשי מאסר בפועל. ענישה זו כוללת, על דרך הכלל, רכיב של מאסר לריצוי בפועל אף במקרים בהם מדובר בנאשמים נעדרים עבר פלילי (ראו: ע"פ 5655/13 עמרם נ' מדינת ישראל (20.11.2014); ע"פ (מחוזי ת"א) 53005-10-18 אבנר אבישר נ' מדינת ישראל (26.10.2020)), ואולם אין בכך כדי לקבוע מתחם עונש אחד ויחיד, וברי כי הדבר תלוי, כאמור, בכלל נסיבות ביצוע העבירה כמפורט להלן:

א. רע"פ 1084/17 ולדימיר מיכאלוב נ' מדינת ישראל (11.5.2017), אושר מתחם שבין 6 חודשי מאסר לרבות

בריציז בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בנסיבות של קטטה שהפכה לתקיפה בצוותא, תוך גרימת פציעה בראש, באמצעות בעיטות, אגרופים ושימוש במקלות. כתוצאה ממעשי הנאשמים, נגרמו למתלונן שני חתכים בראשו ונפוחות באצבעו, והוא אושפז בבית החולים לצורך הידוק החתכים באמצעות סיכות. גם המערער נפגע באירוע. על המערער הוטלו 9 חודשי מאסר בפועל, בהתחשב בתסקיר שלילי ובעברו הפלילי. בית משפט העליון דחה את הערעור.

ב. בע"פ 1892/15 אימן אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (31.05.15), נדחה ערעורם של נאשמים אשר הורשעו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 14 ל-24 חודשי מאסר והשית על המערערים 14 חודשי מאסר בפועל. במסגרת האירוע, המערער 1 נטל מקל מרכבו והיכה באמצעותו את המתלונן, בכל חלקי גופו. בד בבד, המערער 2 נטל מקל נוסף מהרכב, הצטרף אל המערער 1, ושניהם היכו יחדיו את המתלונן באמצעות המקלות בכל חלקי גופו. כתוצאה ממעשי המערערים נגרמו למתלונן פצע בקרקפת; שבר בעצם הזיגומה; שברים בשוק הרגל השמאלית ובשורש שתי כפות הידיים; ושפשופים בידיו.

ג. ברע"פ 5675/15 ולדימיר רדאוש נ' מדינת ישראל (24.8.15), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם על חומרת עונשו- 8 חודשי מאסר. במקרה זה היכה הנאשם אחר בראשו באמצעות בקבוק זכוכית וגרם לו לחתך מדמם.

ד. ע"פ (מחוזי ת"א) 53005-10-18 אבנר אבישר נ' מדינת ישראל (26.10.20), נדחה ערעור על חומרת העונש לאחר שבית המשפט השית על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי למתלונן. בית משפט קמא העמיד את מתחם העונש ההולם בין 7 ל-24 חודשי מאסר. במסגרת נסיבות האירוע תקף הנאשם את המתלונן, בכך שהיכה בו בידו, בגבו ובצלעותיו, באמצעות אלה עשויה מברזל שהייתה ברשותו. כתוצאה מהתקיפה המתוארת לעיל, נגרמו למתלונן שבר ביד שמאל ובאצבע כף יד ימין, אשר גובסו בסד. כמו כן, נגרמו למתלונן המטומות בעכוז, בירך ימין, במותן ובשוק שמאל.

ה. בעפ"ג (חי') 5026-10-16 פיראס נעימי נ' מדינת ישראל (1.11.16), נדחה ערעור של נאשם על חומרת עונשו, 9 חודשי מאסר שהוטלו עליו בגין הטחת בקבוק בראשו של אחר, אשר גרמה לפציעתו.

ו. בע"פ (מחוזי חיפה) 18925-03-10 ולדיסלב ניטיקין נ' מדינת ישראל (4.7.10), התקבל ערעורו של נאשם, שהורשע בגין עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות ועבירה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות ונגזר דינו ל- 8 חודשי מאסר בפועל, באופן שהוקל העונש והועמד על עונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, בצירוף מאסר על תנאי וצו מבחן.

ז. בת"פ (שלום ים) 9934-07-18 מדינת ישראל נ' ניסים דסיא (21.02.21) קבע בית המשפט, כי מתחם הענישה בתיק העיקרי צריך לעמוד על חודשיים ועד 15 חודשי מאסר, לרבות אפשרות של ריצוי המאסר בעבודות שירות. במסגרת האירוע, הורשע נאשם אשר תפס בחולצתו של המתלונן, נגח בראשו ובעט ברגלו של המתלונן. לאחר מכן, נטל אבן והיכה באמצעותה את המתלונן באוזנו השמאלית. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם למתלונן חתך באורך 1.3 ס"מ באוזנו השמאלית והוא נזקק לתפירתו.

ח. ת"פ (שלום ת"א) 65255-12-16 מדינת ישראל נ' אברהם ישראל (28.06.21), הורשע הנאשם בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 8-24 חודשי מאסר. באירוע, הנאשם נטל מוט ברזל, וחבט באמצעות המוט על גבו של המתלונן פעמיים באופן שהותיר סימן אדום על הגב. בהמשך, לאחר שהמתלונן מעד ארצה, היכה אותו שוב הנאשם באמצעות מוט הברזל בראשו. כתוצאה ממעשים אלה נגרם למתלונן חתך עמוק באורך של כ-10 ס"מ בראשו, אשר דרש טיפול של הרדמה מקומית ותפירה באמצעות עשרה תפרים.

ט. בת"פ 371-12-10 מדינת ישראל נ' דדון (18.2.13), הנאשם הורשע בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לאחר שהתרחש אירוע אלים בין המתלונן לבין חברתו של הנאשם ואחרות, בעקבותיו תקף הנאשם את המתלונן, היכה אותו ושרט אותו בגבו באמצעות חפץ מתכתי. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר בפועל שיכול שירוצה בעבודות שירות לבין מאסר בפועל למשך שנתיים, והשית על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לצד מאסר מותנה.

י. בת"פ 27538-07-10 מדינת ישראל נ' יעקוב ואח' (4.3.14), הנאשם הורשע על פי הודאתו, בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות בכך שהיכה בפניו של המתלונן בכלי חד וגרם לו חתך בלחי שמאל שהצריך טיפול רפואי. על הנאשם הושת עונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לצד מאסר מותנה ופיצוי.

34. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המשותפת לשני הנאשמים (סעיף 40 ט' לחוק) יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים: מחד גיסא, מדובר באירוע מתמשך, כאשר הנאשמים יכולים היו לסגת בכל שלב של האירוע. הנאשמים ביצעו את העבירה בצוותא חדא, כשהיו נוכחים שניים שחברו יחד לביצוע המעשה, כאשר בשלב הראשון נפגע העבירה נמצא בנחיתות מספרית לעומתם. מחוללי האירוע הם הנאשמים, כאשר בשלב ראשון, כפי שעולה מכתב האישום המתוקן, נאשם 1 נטל מוט ברזל ארוך המיועד למדידה ונאשם 2 נטל פטיש, ושניהם היכו את מ' בראשו. כמו כן, יש לתת את הדעת לכך, כי העבירה בוצעה, בין היתר, כלפי מי שהיה קטין בעת האירוע. בנוסף, יש להתחשב בכך שכתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נגרמה למ' המטומה גדולה בחלקו העליון של הראש והוא נחבל בכתפו, וה' נחבל בפניו. מנגד, ומבלי להקל ראש בחומרת המעשים, יש להתחשב בכך שהנזקים שנגרמו לנפגעי העבירה אינם במדרג חומרה גבוה באופן יחסי, שכן למרבה המזל לא עולה מעובדות כתב האישום המתוקן שנגרמה למי מהם נכות קבועה. מאידך גיסא, יש להתחשב בכך שבשלב השני של האירוע, מדובר באירוע הדדי, וגם הנאשמים הותקפו ונפצעו באופן לא פחות חמור, כאשר לנאשם 1 נגרם חתך לאורך הקרקפת ולנאשם 2 נגרמו שני חתכים בחלקו האחורי של הראש.

35. לאחר שבחנתי, את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות שלפניי, את נסיבות ביצוע העבירה ואת מדיניות הענישה הנהוגה, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם את העבירה שלפניי, נע בין מאסר קצר שיכול שירוצו בעבודות שירות לבין עונש של 18 חודשי מאסר, זאת לצד רכיבי ענישה נלווים.

העונש המתאים

36. בגזירת העונש המתאים לנאשמים, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו - נאשם 1, בן 29, נשוי ואב לשני ילדים, טרם מעצרו עבד כחשמלאי וסייע בפרנסת המשפחה ובטיפול באחיו. בעקבות מעצרו, הורחק לשטחים ונמנעה ממנו האפשרות לעבוד בשטח הארץ והרשעתו גם עלולה למנוע ממנו קבלת אישור כניסה לישראל לתקופה נוספת; נאשם 2, בן 19, טרם מעצרו עבד כחשמלאי עם בן דודו, נאשם 1 וסייע בפרנסת המשפחה.

נאשם 1 שהה במעצר למשך 49 ימים ונאשם 2 שהה במעצר למשך 42 ימים ובהמשך שהה במעצר בית מלא למשך למעלה משנה. למעצרו של נאשם 2 ולהעמדתו לדין לראשונה בחייו היה אפקט מרתיע ומחדד גבולות המותר והאסור. אשר לנאשם 1 העריך שירות המבחן, כי רמת הסיכון להישנות עבירות דומות נמוכה. מנגד, שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית טיפולית בעניינם של הנאשמים.

ב. נטילת האחריות של הנאשם למעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - הנאשמים לקחו אחריות למעשיהם לפני בית המשפט, וכתב האישום תוקן לאחר מכן בעקבות הסדר הטיעון. נפגעי העבירה מסרו בדיון כי הצדדים הגיעו לסולחה, כל צד נשא בנזקיו, היחסים בין המשפחות תקינים, ובקשו להקל עם הנאשמים. הנאשמים הביעו חרטה על מעשיהם וחסכו זמן שיפוטי. בנוסף, הנאשמים הביעו שאיפה לחזור ולנהל אורח חיים נורמטיבי.

ג. עברו הפלילי של הנאשם או העדרו - הנאשמים נעדרי עבר פלילי.

37. בתי המשפט חזרו וקבעו בפסיקתם כי יש להיאבק בנגע האלימות שפשה בחברה הישראלית ולעקרו מן השורש באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה. בהקשר זה יפים דברי כב' השופט י' דנציגר בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, בפס' 21 לפסה"ד (10.11.2009):

"קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר ...

יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".

38. מכאן, שהגם שיש במקרה זה לתת משקל משמעותי לשיקולי גמול, הגנה על הציבור והרתעה הן של הנאשמים והן של הרבים, מצאתי שלא למצות עמם את מלוא חומרת הדין נוכח נסיבותיהם האישיות, פציעתם באירוע, לקיחת האחריות והפנמת הפסול שבמעשיהם, התקופה בה שהו במעצר ובתנאים מגבילים, וכן בהתחשב בהמלצת שירות המבחן. יוער, כי על נאשם 1 לא ניתן לגזור עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות לנוכח העובדה שמדובר במי שאינו תושב ישראל, על כן בשים לב לנסיבותיו האישיות, לכך שפרנסתו נגדעה ותגדע לתקופה ממושכת, לא מצאתי להשיבו אל בין כותלי שב"ס, עם זאת, בשים לב לכך שנאשם 2 יכול לרצות מאסר בעבודות שירות, בעוד שנאשם 1 מנוע

מלעשות כן, מצאתי להטיל עליו בנוסף קנס משמעותי חלף מאסר.

39. סופו של דבר, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להשית על הנאשמים בתיק זה עונש המצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. יוטעם בנקודה זו, כי אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמים של שיקום, או לחומרה מטעמים של הגנה על שלום הציבור.

40. אשר על כן אני גוזרת על הנאשמים את העונשים כדלהלן:

א. על נאשם 1 - 49 ימי מאסר אשר יחפפו את ימי מעצרו, כך שלא ישוב אל בין כותלי שב"ס.

ב. על נאשם 2 - 5 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו, אשר ירצו בעבודות שירות ב"חברה קדישא קהילת ירושלים" החל מיום 16.6.22. באותו המועד עליו להתייצב במשרדי הממונה על עבודות השירות בבאר שבע בשעה 8:00. נאשם 2 מוזהר כי אם לא ימלא אחר תנאי עבודות השירות הוא עלול לרצות את עונשו במאסר ממש.

ג. 6 חודשי מאסר, הנאשמים לא ירצו עונש זה, אלא אם יעברו בתוך שנתיים מהיום על כל עבירת אלימות.

ד. בנוסף אני מטילה על נאשם 1 קנס בסך 30,000 ₪ או שלושה חודשי מאסר תחתיו.

ה. לנוכח הדדיות האירוע והפציעות ולאור דברי נפגע העבירה, לא מצאתי להטיל פיצוי.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, ט' אייר תשפ"ב, 10 מאי 2022, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמים.